

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **R., s.r.o.**, IČO: X,
sídlem X,
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Palečkem,
se sídlem Zbrojnická 229/1, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2017, č. j. 102612/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2017, č. j. 102612/2017/KUSK, a platební výměr Městského úřadu města N. ze dne 14. 11. 2016, sp. zn. MěÚN/82067/2016, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Karla Palečka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil platební výměr Městského úřadu města N. (dále jen „městský úřad“) ze dne 14. 11. 2016, sp. zn. MěÚN/82067/2016 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), tak, že žalovanému podle ustanovení § 1 písm. c), § 4 odst. 1 a 2 ve spojení s odstavcem 3 téhož ustanovení a § 15 zákona ČNR č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 28. 10. 2015 (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a ustanovení oddílu III článku 8 obecně závazné vyhlášky města N. č. 5/2012, o místních poplatcích (dále jen „vyhláška č. 5/2012“), vyměřil podle pomůcek poplatků za užívání veřejného prostranství za období říjen 2013 až prosinec 2013 v délce 92 dnů v sazbě 10 Kč za m² vyčíslený za užití jednotlivých prostranství specifikovaných v rozhodnutí uvedením parcelního čísla, katastrálního území a rozlohy záboru v celkové výši 17 480 Kč, dále navýšený o 34 960 Kč, tedy celkem k úhradě částku 52 440 Kč, kterou uložil žalobkyni zaplatit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni původně vyměřen poplatek za užívání veřejného prostranství za období říjen až prosinec 2013 v základní částce 21 160 Kč navýšený na částku 63 480 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně měla na základě smlouvy o nájmu ze dne 25. 7. 2012 pronajaty plakátovací plochy na pozemcích ve vlastnictví města N. Smlouva byla ukončena výpovědí ze strany města dne 30. 9. 2013. Žalobkyně plakátovací plochy neodstranila a pokračovala v jejich provozování. Z tohoto důvodu městský úřad prvostupňovým rozhodnutím vyměřil místní poplatek za užívání veřejného prostranství. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí k odvolání žalobkyně změnil tak, aby byla napravena vada spočívající v neurčitosti výrokové části, uvedením parcelních čísel užívaného veřejného prostranství, jeho plochy a sazby poplatku. Žalovaný snížil vyměřenou částku poplatku, neboť městský úřad nesprávně vyměřil poplatek za užívání veřejného prostranství též za užívání pozemků parcelní číslo X v katastrálním území B., parcelní číslo X v katastrálním území M. a parcelní číslo X v katastrálním území N., které nejsou ve vyhlášce č. 5/2012 označeny jako veřejná prostranství podléhající zpoplatnění. K odvolací námitce žalobkyně, že charakter plakátovacích ploch je ryze informační a nemá převážně charakter reklamního zařízení, uvedl, že informační plakátovací plochy jsou ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), považovány za stavební zařízení, které podléhá poplatku dle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, přičemž dle čl. 8 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 5/2012 činí sazba poplatku za umístění stavebního zařízení 10 Kč za každý započatý m² za každý započatý den. K vymezení míst podléhajících poplatku v příloze č. 1 vyhlášky č. 5/2012 žalovaný uvedl, že město N. zvolilo pro vyznačení zpoplatněných míst grafické znázornění, podle něž jsou oranžově zvýrazněné části mapy zpoplatněným veřejným prostranstvím, spojené s označením názvů ulic, které je však špatně čitelné. Připustil, že v kombinaci s nepřesným grafickým ohraničením je orientace v mapě problematická, avšak žalovaný s pomocí veřejné části katastru nemovitostí předmětné pozemky na mapách obsažených v příloze č. 1 vyhlášky č. 5/2012 vyhledal. Zjistil, že pozemek parcelní číslo X se nenachází ve zvýrazněné části mapy a že u pozemků parcelní číslo X a X je sporné, zda se nacházejí ve zvýrazněné části. Z tohoto důvodu vycházejí ze zásady v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu poplatků za tyto pozemky nevyměřil. Dále konstatoval, že žalobkyně věděla, že plakátovací plochy jsou umístěny na pozemcích ve vlastnictví Města N., a mohla se na městském úřadě informovat, zda jsou pozemky zpoplatněny poplatkem za užívání veřejného prostranství. K odvolací námitce ohledně prekluze práva stanovit místní poplatek uvedl, že dle ustanovení § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), lze místní poplatek stanovit nejpozději do 3 let ode dne, v němž se poplatek stal splatným. Z článku 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č.

5/2012 plyne, že právo rozdělení úhrady do dvou splátek svědčí poplatníkovi, avšak za předpokladu, že rozdělení úhrady do dvou splátek nahlásí v rámci ohlašovací povinnosti, v jejímž rámci je povinen ohlásit skutečnosti rozhodné pro stanovení poplatku. Žalovaný tuto povinnost nesplnil a užívání veřejného prostranství neohlásil. Ze znění „je možné rozdělit“ vyplývá, že poplatek za užívání veřejného prostranství může být splacen i naráz. Ze znění předmětného článku nevyplývá konkrétní den splatnosti. Pokud by chtěl poplatník uhradit poplatek najednou, není zřejmé, zda by ho měl uhradit v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato, stejně jako v případě užívání po dobu kratší než 10 dní, anebo až ke dni 31. prosince příslušného roku. Jelikož poplatek za užívání veřejného prostranství po dobu delší než 10 dní by mohl být pro poplatníka finančně náročnější, a proto je dána možnost splátek, lze předpokládat, že předmětný místní poplatek je splatný až pozdějším datem splatnosti, tedy 31. prosince příslušného roku. Z tohoto důvodu nedošlo k prekluzi práva stanovit daň, neboť splatnost poplatku nastala dne 31. 12. 2013 a v posledním roce lhůty bylo vydáno rozhodnutí o stanovení daně (platební výměr), čímž byla lhůta prodloužena o rok, tedy do 31. 12. 2017.

3. Žalobkyně předně namítá prekluzi práva správce daně vyměřit místní poplatek. Jelikož městský úřad stanovil poplatek za dobu 92 dnů od 1. 10. 2013 do 31. 12. 2013, je třeba posuzovat splatnost poplatku, od níž se odvíjí běh tříleté lhůty pro stanovení daně, s ohledem na dobu trvání užívání veřejného prostranství dle ustanovení čl. 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 5/2012, které stanoví, že při užívání veřejného prostranství po dobu delší 10 dnů je možné poplatek rozdělit v jednom kalendářním roce do dvou stejných splátek, přičemž první splátka je splatná nejpozději v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato, a druhá splátka nejpozději do 31. prosince příslušného kalendářního roku. Dle žalobkyně z celkového kontextu článku 9 odstavce 2 vyhlášky č. 5/2012 vyplývá, že splatnost poplatku je vždy dána nejpozději ke dni, kdy bylo užívání veřejného prostranství započato, přičemž pouze v případě uvedeném v článku 9 odstavci 2 písm. b) je možné poplatek rozdělit na dvě stejné části, kdy druhá část je splatná do 31. prosince příslušného roku. Jelikož není určeno, kdo může poplatek rozdělit, je to pouze na vůli daňového subjektu, který určuje, jak dlouho bude veřejné prostranství užívat a zda využije práva zaplatit poplatek ve splátkách. Nerozhodne-li se tak, pak je celý poplatek splatný při započetí užívání. Splatnost poplatku tedy nastala ke dni 1. 10. 2013. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro stanovení místního poplatku, a je tedy nezákonné. Argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že ze znění příslušného článku vyhlášky č. 5/2012 nevyplývá konkrétní den splatnosti, tedy zda je poplatek splatný první den užívání, nebo 31. prosince příslušného roku, přičemž výkladem, který má být ve prospěch daňového subjektu, dovozuje splatnost k pozdějšímu dni, považuje žalovaný za nepřesvědčivou a odporující znění vyhlášky. I pokud by však byl takový výklad možný, žalobkyně je přesvědčena, že jí předestřený výklad je přinejmenším rovnocenný. Je-li více možných výkladů právního předpisu, je nutno zvolit výklad pro daňový subjekt nejprůzračnější. V tomto směru poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 319/2007, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 10 Af 19/2010-70.
4. Dále žalobkyně namítá neurčitost a nesrozumitelnost vymezení veřejných prostranství ve vyhlášce č. 5/2012 a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami a řádně neodůvodnil své závěry. V příloze č. 1 vyhlášky č. 5/2012, která má vymezovat veřejná prostranství, kde se platí místní poplatek za užívání veřejného prostranství, je

celkem devět listů plánek či map, které mohou být staré téměř třicet let, na nichž jsou názvy ulic až na výjimky nečitelné, přičemž některé části map jsou vybarveny zvýrazňovačem žluté nebo oranžové barvy. Dle žalobkyně nelze bez značné míry nejistoty stanovit, zda určité místo podléhá místnímu poplatku za užívání veřejného prostranství. Má za to, že vyhláška č. 5/2012 nerespektuje principy vyslovené v nálezech Ústavního soudu ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 14/95, a ze dne 25. 9. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 50/03. Namítá, že již v odvolání vznesla otázky, zda veřejným prostranstvím zatíženým místním poplatkem je to, které je označeno zvýrazňovačem žlutým, oranžovým, nebo to, které označeno není, jak lze na fakticky anonymních mapách podle ulice určit, kde se plakátovací plocha nachází, aby ji porovnal s tím, zda je na veřejném prostranství zatíženém místním poplatkem, a jak má případně podle parcelního čísla pozemku, na kterém je postavena plakátovací plocha, určit, zda se nachází na veřejném prostranství zatíženém místním poplatkem, pokud tento pozemek nelze přiřadit k žádnému parcelnímu číslu vyznačenému na mapě. Na tyto otázky však žalovaný přezkoumatelným způsobem neodpověděl. Z napadeného rozhodnutí neplyne, jak žalovaný dospěl k závěru, že poplatkem je zatíženo veřejné prostranství označené zvýrazňovačem, neboť tento závěr nikterak neodůvodnil. Některá barevně označená místa jsou patrně stavby, a bylo by nelogické, pokud by obec za veřejné prostranství prohlásila i jejich vnitřek. Žalovaný konstatoval „špatnou čitelnost“ v kombinaci s „nepřesným grafickým ohraničením“, uzavřel však, že pozemky lze pomocí veřejné části katastru nemovitostí na mapách vyhledat. Neuvedl ale, jakým postupem to učinil. Dle žalobkyně z vyhlášky č. 5/2012 a její přílohy č. 1 žádným obvyklým výkladem nelze s jistotou dovodit, kde se která plakátovací plocha nachází a zda je umístěna na veřejném prostranství zatíženém místním poplatkem. Nesouhlasí s žalovaným, pokud uvádí, že v případě nejistoty se žalobkyně mohla informovat na městském úřadě, neboť dotaz na městský úřad nepředstavuje řádnou výkladovou metodu právní normy, kterou by bylo možné po žalobkyni požadovat. Poukázala na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poplatek vyměřený městským úřadem za užití některých ploch neshledal oprávněným. Dále poukázala na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, a nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 319/07, z nichž vyplývá, že za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, jsou orgány veřejné moci povinny při ukládání a vymáhání daní podle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod a v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*). Těmto principům žalovaný dle žalobkyně nedostál, a zasáhl tak do jejích základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod.

5. Konečně žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně právně podřadil plakátovací plochy pod stavební zařízení. Plakátovací plocha nemá povahu reklamního zařízení, a tudíž by neměla být předmětem místního poplatku. Nesouhlasí s žalovaným, pokud označil plakátovací plochu za stavební zařízení ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona, neboť pojem stavební zařízení používá výhradně zákon o místních poplatcích. Zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinný v době nabytí účinnosti zákona o místních poplatcích (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) tento pojem neznal, stejně jako ho nezná současný stavební zákon. Ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona neobsahuje definici pojmu stavební zařízení, ale pouze informačního nebo reklamního zařízení. Dále poukazuje na to, že zákon o místních poplatcích rozlišuje mezi stavebním zařízením a reklamním zařízením. Stavební zařízení je relativně neurčitý

pojem, pod který nelze podřadit reklamní zařízení. Stavebním zařízením se patrně míní zařízení, které po dočasnou dobu slouží pro provádění stavby. Plakátovací plocha svým charakterem není stavebním zařízením, neboť neslouží pro provádění stavby, ale pro poskytování informací. Žalobkyně trvá na tom, že předmětné plakátovací plochy jsou informačním zařízením, na které povinnost platit místní poplatek za užívání veřejného prostranství nedopadá, neboť není vyjmenováno v ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích.

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami. Žalobkyně byla povinna zaplatit místní poplatek v roce 2013. Poplatek mohla rozdělit do dvou splátek, přičemž splatnost poslední části poplatku byla dne 31. 12. 2013. Žalobkyně však v roce 2013 nezaplatila místní poplatek ani jeho část. Místní poplatek za užívání veřejného prostranství je vybírán a spravován jako celek, nikoli po jednotlivých splátkách. Splatnost v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato, se týká výslovně první splátky dle článku 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 5/2012. Nezaplatila-li žalobkyně první den užívání veřejného prostranství ani část místního poplatku, stal se konkludentně dnem splatnosti celého poplatku poslední možný den pro zaplacení, tedy 31. 12. 2013. Tímto dnem počala plynout lhůta pro stanovení daně. Vydal-li městský úřad prvostupňové rozhodnutí dne 14. 11. 2016, došlo k prodloužení lhůty podle § 148 odst. 2 písmene b) daňového řádu. Platební výměr nabyt právní moci dne 29. 8. 2017, tedy v zákonné lhůtě. Vyhláška č. 5/2012 byla schválena usnesením zastupitelstva a vyhlášena po zákonem stanovenou dobu vyvěšením. Město N. využilo působnosti svěřené § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích a stanovilo sazbu poplatku pro jednotlivé poplatníky v rozsahu daném zákonem. Formální i materiální stránka obecně závazné vyhlášky byla dodržena. Vyhláška byla zkontrolována nadřízeným orgánem a nebyl shledán nesoulad s právními předpisy. Pokud žalobkyně napadá obecně závaznou vyhlášku, musí tak učinit v příslušném řízení, nikoli v řízení o vyměření daně. Jde o platný a účinný právní předpis, který musí být dodržován. Žalobkyně měla od 25. 7. 2012 pronajaté reklamní plochy od města N. Smlouva o nájmu byla vypovězena pro neplnění povinností ze strany žalobkyně. Žalobkyně však plakátovací plochy nevyklidila, a to ani na základě rozsudku, který nabyt právní moci dne 2. 9. 2016. Proto jí byl vyměřen poplatek za užívání veřejného prostranství za říjen až prosinec 2013. K charakteru plakátovací plochy žalovaný uvedl, že pokud si žalobkyně plakátovací plochy pronajímala, věděla a byla srozuměna s jejich provedením a účelem.
7. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že nájemní smlouva uzavřená dne 25. 7. 2012 byla vypovězena bez uvedení důvodu. Jelikož žalobkyně považovala výpověď za neplatnou, bylo vedeno déle trvající soudní řízení. Žalobkyně podala dovolání a požádala o odklad vykonatelnosti, o němž však nebylo Nejvyšším soudem rozhodnuto. Žalobkyně informovala zástupce města N. o podaném dovolání a přislíbila pozemky v případě negativního rozhodnutí o návrhu na odklad vykonatelnosti neprodleně vyklidit. Jelikož informace ohledně ukončení nájemního vztahu nebyly součástí spisu, byly patrně žalovanému poskytnuty zástupci města N., kteří si skutkové okolnosti upravili. Zdůraznila, že dle žalobkyně byl v daném případě poplatek splatný počátkem užívání dne 1. 10. 2013, neboť nevyužila možnosti jeho rozdělení. I pokud by byl možný též výklad žalovaného, je třeba příslušné ustanovení vyhlášky č. 5/2012 interpretovat způsobem pro žalobkyni nejpriznivějším v souladu s principem *in dubio mitius*. S odkazem na článek 95 odst. 2 Ústavy České republiky odmítla, že by nemohla namítat nezákonnost obecně závazné vyhlášky v tomto řízení. Zopakovala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí její

odvolací námitky nevypořádal. K vyjádření žalovaného ohledně plakátovacích ploch uvedla, že plakátovací plochy neměla v nájmu, ale ve vlastnictví. Setrvala na svém názoru, že plakátovací plochy jsou informačním zařízením, na které se poplatková povinnost nevztahuje.

8. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
9. Podle § 111 odst. 6 daňového řádu, pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.
10. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odstavce 2 písm. b) citovaného ustanovení lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.
11. Podle ustanovení § 4 odst. 1 věty první zákona o místních poplatcích poplatky za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení poplatky za užívání veřejného prostranství platí fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v odstavci 1. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení sazba poplatku za užívání veřejného prostranství činí až 10 Kč za každý i započatý m² užívaného veřejného prostranství a každý i započatý den. Za užívání veřejného prostranství k umístění prodejních nebo reklamních zařízení, lunaparků a jiných atrakcí může obec zvýšit sazbu až na její desetinásobek. Obec může stanovit poplatky týdenní, měsíční nebo roční paušální částkou.
12. Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatky platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku.
13. Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Obec může obecně závaznou vyhláškou upravit další způsob placení a jemu odpovídající den platby poplatku, než je způsob placení a den platby podle daňového řádu. U poplatku za užívání

veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.

14. Podle ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.
15. Místní poplatky včetně poplatku za užívání veřejného prostranství upravovala vyhláška č. 5/2012. Poplatek za užívání veřejného prostranství byl upraven v Oddílu III vyhlášky v článcích 6 až 10. Žádná obecná ustanovení týkající se splatnosti místních poplatků vyhláška neobsahuje. Podle článku 6 podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství veřejná prostranství ve městě uvedená v příloze č. 1 této obecně závazné vyhlášky. Příloha č. 1 obsahuje devět listů map, na nichž jsou některé části barevně označeny. Článek 7 upravující ohlašovací povinnost je totožný s ustanovením § 14a zákona o místních poplatcích. V článku 8 jsou upraveny sazby poplatku za užívání veřejného prostranství. Dle článku 8 odst. 3 písmen d) a e) činí sazba poplatku za užívání veřejného prostranství za každý i započatý m² a každý i započatý den za umístění stavebního zařízení 10 Kč, za umístění reklamního zařízení 20 Kč.
16. Splatnost poplatku za užívání veřejného prostranství byla stanovena v článku 9 vyhlášky č. 5/2012. Podle odstavce 1 je poplatek za užívání veřejného prostranství splatný v hotovosti do pokladny města na Městském úřadě N. v pondělí a ve středu od 8.00 hod. do 11.30 hod. a od 12.30 hod. do 17.00 hod. nebo bezhotovostním převodem z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb na účet města N. u Č. s. č. X nebo jiným způsobem v souladu s ustanovením § 163 odst. 3 daňového řádu, pokud je možné tuto platbu tímto způsobem uskutečnit. Podle odstavce 2 je splatnost poplatku při užívání veřejného prostranství po dobu kratší 10 dnů nejpozději v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato [písmeno a)], při užívání veřejného prostranství po dobu delší 10 dnů je možné poplatek rozdělit v jednom kalendářním roce do dvou stejných splátek, přičemž první splátka je splatná nejpozději v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato, a druhá splátka nejpozději do 31. prosince příslušného kalendářního roku [písmeno b)], poplatek stanovený roční paušální částkou je splatný první den v příslušném kalendářním roce [písmeno c)].
17. Soud se nejprve zabýval otázkou prekluze práva na vyměření místního poplatku. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že daň (včetně místních poplatků) lze pravomocně vyměřit jen do uplynutí tříleté lhůty pro stanovení daně, která běží v návaznosti na splatnost daně, pokud poplatník neměl povinnost podat daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování, jinak v návaznosti na uplynutí lhůty stanovené pro jejich podání. V případě místního poplatku podle § 4 zákona o místních poplatcích splatnost stanoví příslušné obecně závazné vyhlášky obcí. V tomto případě není stanovena poplatníkovi povinnost podávat řádné daňové tvrzení, a proto je počátek běhu prekluzivní lhůty nutno odvíjet od data splatnosti místního poplatku, kterou upravuje článek 9 vyhlášky č. 5/2012.
18. Jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, „[z]a situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 LPS), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 LPS šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod – tedy

v případě pochybností postupovat mírněji (in dubio mitius)“ (viz náleze ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, či ze dne 16. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 650/05). Ze základních principů daňového práva, zejména principu legální licence, právní jistoty a předvídatelnosti právní regulace, plyne mimo jiné zásada, že „v případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo mezer v zákoně umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější (neboť je věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřijatelnou libovůli zákonodárce)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

19. Soud se ztotožňuje s účastníky, že rozdělení poplatku do dvou splátek při užívání veřejného prostranství po dobu delší než 10 dnů v jednom kalendářním roce dle čl. 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 5/2012 lze vykládat jako pouhou možnost, které poplatník může, ale nemusí využít. Srovnatelně představitelný je ale i takový výklad, podle něhož je poplatek při užívání veřejného prostranství po dobu delší než 10 dnů vždy splatný ve dvou splátkách, z nichž první je splatná v den, kdy bylo s užíváním veřejného prostranství započato, přičemž poplatník může zaplatit poplatek odpovídající druhé splátce dříve, městský úřad však může úhradu poplatku odpovídajícího druhé splátce vyměřit až poté, kdy nebude uhrazena včas, tedy do 31. 12. 2013.
20. Podle čl. 7 vyhlášky č. 5/2012 stíhá poplatníka či plátce poplatku ohlašovací povinnost, v jejímž rámci je povinen mimo jiné uvést údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti. Takovým údajem je informace o tom, po jak dlouhou dobu bude užíváno veřejné prostranství, a také informace o tom, zda poplatník využije možnosti platit poplatek ve dvou splátkách.
21. Pokud tedy poplatník ohlašovací povinnost náležitě splní, nebude o splatnosti poplatku sporu. Jestliže tomu tak ale nebude, musí správce poplatku vycházet z toho, že ustanovení § 9 vyhlášky č. 5/2012 je nejasné, a proto je třeba volit ten jeho výklad, který je pro účastníka příznivější. Otázku, zda je určitý výklad pro daňový subjekt příznivější, je přitom třeba posuzovat podle konkrétních okolností případu, a nikoli z hlediska všech možných situací, které mohou ve vztahu k daňovému subjektu hypoteticky nastat. V projednávané věci je tedy nezbytné otázku, který z výkladů uvedeného ustanovení je pro žalobkyni příznivější, posuzovat z hlediska prekluze práva vyměřit poplatek.
22. Bylo-li ponecháno na vůli žalobkyně, zda možnosti splátek využije, či nikoli, nelze při jejím nevyužití z čl. 9 vyhlášky č. 5/2012 dovodit splatnost celého poplatku za kalendářní rok jako celku ke konci kalendářního roku. Naopak je třeba dovodit, že poplatek je splatný dnem, kdy je s užíváním veřejného prostranství započato, neboť tento výklad sporného ustanovení je pro žalobkyni výhodnější.
23. Jelikož žalovaný vyměřil žalobkyni poplatek za užívání veřejného prostranství za říjen až prosinec 2013 platebním výměrem ze dne 14. 11. 2016 doručeným jí téhož dne, přičemž mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně nevyužila možnosti splátek, právo vyměřit poplatek za užívání veřejného prostranství po dobu delší než 10 dnů dle čl. 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 5/2012 jako celek zaniklo uplynutím lhůty 3 let od počátku užívání, tj. 3. 10. 2016 (§ 148 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 a 4 daňového řádu). Námitka žalobkyně je tedy důvodná.

24. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně směřující proti způsobu vymezení míst podléhajících poplatku za užívání veřejného prostranství v příloze č. 1 vyhlášky č. 5/2012. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že orientace v mapě je s ohledem na špatně čitelné názvy ulic v kombinaci s nepřesným grafickým ohraničením problematická, uvedl však, že předmětné pozemky s pomocí veřejné části katastru nemovitostí na mapách vyhledal. Konstatoval, že jeden z pozemků, za jehož užití byl poplatek městským úřadem vyměřen, se ve zvýrazněné části nenachází a u dvou pozemků je sporné, v jaké části se nacházejí, a proto poplatek nevyměřil. Z obsahu spisu je patrné, že žalovaný žádal městský úřad o vyznačení těchto tří pozemků a pozemku parc. č. X v k. ú. L. (v napadeném rozhodnutí patrně chybně uvedeno k. ú. N.) v mapové příloze vyhlášky, neboť je nebyl schopen sám dohledat.
25. Soud souhlasí s žalobkyní, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil a nepopsal, jakým způsobem místa, na nichž byly plakátovací plochy žalobkyně umístěny, ztotožnil s přesnými místy v mapách v příloze č. 1 vyhlášky č. 5/2012 a dospěl k závěru, že je lze jednoznačně považovat za místa podléhající poplatku. Jeho postup a úvahy nejsou seznatelné ani z obsahu spisu (např. na základě relevantních výřezů z katastrální mapy s přesným vyznačením umístění plakátovacích ploch, jejich zcela přesného zanesení v kopiích map z přílohy vyhlášky spolu se zvýrazněním shodných bodů v mapových podkladech, které umožňují ztotožnění, apod.). Soud konstatuje, že pouhým jednoduchým náhledem do katastrální mapy a mapových podkladů v příloze nebyl schopen přesné umístění plakátovacích ploch uvedených v napadeném rozhodnutí ve zvýrazněné části map v příloze vyhlášky jednoznačně ověřit. Čísla zanesená v kopiích map z přílohy vyhlášky přitom zjevně nevyznačují přesné umístění plakátovacích ploch, což je problematické zejména v neostrých hraničních plochách, u barevně vyznačených ulic lemovaných nevybarvenou plochou či naopak (plakátovací plochy na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X), jakož i v místech, kde mapové podklady končí (plakátovací plochy č. X a X). V situaci, kdy linie v mapových podkladech nemusí být totožné s hranicí parcel a prostor ulice vybarven není, zatímco přilehlé plochy ano, nelze jednoznačně rozhodnout, zda zařízení umístěné vedle komunikace na úzké parcele souběžné s parcelou komunikace je zahrnuto ve vybarvené či nevybarvené části. Stejně tak nelze jednoznačně vyhodnotit zpoplatnění plochy v místech, kde vybarvení končí „do ztracena“ bez jasné hranice nebo kde v části plochy není vybarvení dotaženo až k okrajům, u nichž se nacházela plakátovací plocha, či v situaci, kdy se řešená lokace nachází v ploše mezi nenavazujícími listy mapy, třebaže navazující plochy na obou mapových listech zřetelně vybarveny jsou. Jelikož žalovaný vyhledání konkrétních částí pozemků, na nichž byly umístěny plakátovací plochy, a jejich umístění na vybarvených místech map v příloze vyhlášky č. 5/2012 přesvědčivě a jasně neodůvodnil, nebylo možné tyto jeho závěry, které ani nemají oporu ve správním spise, přezkoumat.
26. Dále je třeba konstatovat, že ani sama skutečnost, že je objektivně možné konkrétní místo za pomoci veřejné části katastru nemovitostí (katastrální mapy) v mapách v příloze vyhlášky vyhledat, sama o sobě neznamená, že vymezení veřejných prostranství podléhajících poplatku v předmětné vyhlášce dostojí požadavkům § 14 zákona o místních poplatcích tak, jak byly vyloženy Ústavním soudem.
27. Ústavní soud k určení míst (veřejného prostranství) ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že považuje z hlediska ochrany právní jistoty za nutné, aby prostranství bylo v obecně závazné vyhlášce určeno co možná nejpřesněji (srov. např. nález ve věci sp. zn.

Pl. ÚS 50/03, Sbírka rozhodnutí, svazek 34, náleze č. 133; vyhlášen pod č. 567/2004 Sb.). V nálezu ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 14/95, publikovaném pod č. 280/1995 Sb., Ústavní soud konstatoval: „*Jak vyplývá ze zákona o místních poplatcích, je účelem veřejného prostranství jeho obecné užívání, které je bezplatné a zvláštní užívání, které je úplatné. Zpoplatnění se nemusí týkat všech veřejných prostranství. Proto je nutné provést přesnou specifikaci veřejných prostranství pro zvláštní užívání uvedením názvu místa nebo jinak blíže charakterizovat jejich umístění v obci, aby byla vyloučena jejich záměna a současně aby nebyla narušena právní jistota občanů.*“

28. V projednávané věci i žalovaný připustil problematickou orientaci v mapových podkladech a nemožnost v některých případech dobře určit, zda jde o veřejná prostranství podléhající poplatku. Sám žádal městský úřad o vyznačení čtyř pozemků v mapových podkladech, neboť je nebyl schopen vyhledat. Způsob grafického vyjádření zpoplatněných míst v mapových podkladech, v nichž většinou chybí čitelné názvy ulic a jiných veřejných prostranství, jakož i parcelní čísla pozemků a popisná a evidenční čísla budov, přičemž orientaci dále ztěžuje i rozčlenění na dílčí plochy, s velmi neostrými a nezřetelnými hranicemi vybarvených (patrně zpoplatňovaných) ploch, bez jakékoli doprovodné textové informace či popisu, výše uvedeným požadavkům nevyhovuje a neumožňuje průměrně rozumnému adresátu ve většině případů jednoduchým způsobem a s dostatečnou mírou jistoty zjistit, zda určité prostranství podléhá místnímu poplatku (v projednávané věci více než polovina lokalit, v nichž měla žalobkyně umístěny plakátovací plochy, za jejichž užívání byl městským úřadem žalobkyni poplatek vyměřen). Po adresátech vyhlášky nelze spravedlivě požadovat, aby na základě řady ve značné části slepých mapových podkladů pouze na základě tvarů pozemků bez jakékoli doprovodné slovní identifikace zpoplatněných míst s neostrými hranicemi zabarvených částí, které lze patrně chápat jako veřejná prostranství „uvedená“ či vyznačená v příloze vyhlášky, které mají dle čl. 6 této vyhlášky podléhat poplatku, s vynaložením značného času a úsilí za pomoci katastrálních map vyhledávali, zda konkrétní místo podléhá poplatkové povinnosti, a v množství hraničních případů byli vystaveni nejistotě, jakým způsobem bude případně věc správcem daně ve výsledku posouzena, nadto s rizikem případné sankce v případě včasného neuhrazení poplatku. Na tom nic nemění skutečnost, že poplatník může v případě sporné poplatkové povinnosti požádat správce poplatku o vydání platebního výměru, který bude sloužit jako právní titul pro případné odvolací i následné soudní řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34).
29. V daném případě je nadto nedostatečná specifikace zpoplatněných veřejných míst doprovázena absencí úpravy lhůt pro splnění prvotní oznamovací povinnosti a úpravou splatnosti, která není prosta výkladových problémů. Z článku 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod plyne, že pro místní poplatky musí existovat jasná opora v zákoně, respektive obecně závazné vyhlášce vydané na základě zákona, která musí umožnit poplatníkům bez větších obtíží dospět k jednoznačnému závěru, zda určité místo je veřejným prostranstvím podléhajícím poplatku, zásadně bez nutnosti ingerence správce poplatku (ve formě rozhodování o sporné poplatkové povinnosti platebním výměrem). V projednávané věci je z napadeného rozhodnutí patrné, že ani městský úřad, u něhož lze předpokládat nadstandardní místní znalosti, nebyl schopen správně určit, zda se plakátovací plochy nachází na zpoplatněných místech. Stav, kdy obec na úkor právní jistoty poplatníků rezignuje na jasnou a jednoznačnou specifikaci veřejných prostranství, akceptovat nelze. Soud se tedy ztotožňuje s žalobcem, že vyhláška č. 5/2012 v rozsahu

určení míst, která podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství, zákonné požadavky ohledně konkretizace míst užívaných jako veřejné prostranství tak, jak je již dříve při interpretaci § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích vyložil Ústavní soud, tedy aby byla chráněna právní jistota adresátů vyhlášky, nevyhovuje, neboť neobsahuje jejich přesnou, jasnou a pochybnosti nevyvolávající specifikaci, a odporuje tak ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, které je třeba vykládat ve smyslu výše uvedených nálezů Ústavního soudu s ohledem na požadavek právní jistoty plynoucí z principu právního státu dle čl. 1 Ústavy České republiky a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Soud proto ve smyslu článku 95 odst. 1 Ústavy České republiky dospěl k závěru, že vyhlášku č. 5/2012 nelze v tomto rozsahu aplikovat a poplatek za užití veřejného prostranství, které nebylo dostatečně jasně specifikováno, na jejím základě uložit. Ačkoli u obecně závazných vyhlášek obcí lze očekávat (a do jisté míry i tolerovat) jistou nižší kvalitu právo tvorby (viz nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 28/12), v případě místních poplatků je třeba trvat přinejmenším na jasném vymezení předpokladů vzniku poplatkové povinnosti, a tedy i na specifikaci veřejných prostranství podléhajících poplatku, které umožní průměrně rozumnému adresátu vyhlášky obce bez nepřiměřených obtíží s jistotou seznat, zda konkrétní místo podléhá poplatkové povinnosti. Žalobní bod je tedy důvodný.

30. Soud se konečně zabýval námitkou žalobkyně, že plakátovací zařízení není stavebním zařízením ve smyslu zákona o místních poplatcích. Soud souhlasí s žalobkyní, že „*stavební zařízení*“ je autonomním pojmem zákona o místních poplatcích. Zákon o místních poplatcích definici tohoto pojmu ani výslovný odkaz na stavební předpisy neobsahuje. Stavební zákon z roku 1976 účinný v době přijetí zákona o místních poplatcích, respektive zákona č. 229/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/2003 Sb.“), jímž bylo ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích novelizováno ve výčtu užití podléhajících poplatku, pojem „*stavební zařízení*“ neznal. Používal pojem „*zařízení*“, popřípadě „*zařízení podle tohoto zákona*“, někde s výslovným odkazem na ustanovení § 71, v němž byla uvedena „*informační, reklamní a propagační zařízení, pokud jsou umístována na místech viditelných z veřejných prostorů a pokud jsou spojena se stavbou nebo pozemkem*“, která vyžadovala povolení stavebního úřadu, respektive s účinností od 1. 7. 1998 ohlášení, a pro která byla v tomto ustanovení od 1. 7. 1998 zavedena legislativní zkratka „*zařízení*“. Na jiných místech stavební zákon z roku 1976 dále hovořil o „*informačních, reklamních a propagačních zařízeních*“ (např. § 76 a 77), znal však i zařízení jiná, například „*krátkodobá přenosná zařízení, jako prodejní stánky, konstrukce a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov*“ (§ 56 písm. c)], která nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení, „*zařízení staveniště*“ (§ 88 odst. 5, 6) či jaderná zařízení (např. § 126 odst. 3). Ačkoli novela provedená zákonem č. 229/2003 Sb. navazovala na stavební předpisy (zejména v rozlišení zařízení a staveb) a zpoplatnila vedle umístění zařízení rovněž umístění dočasných staveb, nelze dovozovat, že by pojem „*stavební zařízení*“ ve smyslu zákona o místních poplatcích bylo možné interpretovat jako zařízení podle stavebního zákona z roku 1976, popřípadě dle § 71 tohoto zákona. S tímto výkladem, který postrádá oporu v textu zákona, logicky nekoresponduje ani výčet zpoplatněných užití v § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, v němž se výslovně uvádí zařízení reklamní, která by jinak nepochybně spadala pod pojem zařízení dle stavebního zákona z roku 1976. Stavební zákon z roku 2006, který rovněž pojem „*stavební zařízení*“ nezná, pak nelze vykládat jako nepřímou novelizaci § 4 odst. 1

zákona o místních poplatcích a pojem „stavební zařízení“ ztotožnit s pojmem „zařízení“ vymezeným v § 2 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se zařízením pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. Naopak je na místě pojem stavební zařízení vykládat v souladu s obvyklým jazykovým významem jako zařízení umístěná na veřejném prostranství za účelem provedení stavební činnosti. Tento výklad zaujala též komentářová literatura (viz V. Těžký k § 4 in Těžký, V., Jantoš M., Siuda, K. Zákon o místních poplatcích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2017), podle níž „[s]tavebním zařízením je v zásadě vše, co je nutné k vybudování stavby. Mezi stavební zařízení (zařízení staveniště) je možné řadit např. lešení, badie/koše na beton, montážní a stavební plošiny/klece, kontejnery, mobilní zábrany, lávky, stavební kolečka, míchačku, provizorní příjezdovou cestu, místo určené pro stavební materiál, místo určené pro stavební a jiné stroje (např. pro jeřáb, nákladní auta a bagry; lhotejno, zda na tomto místě tyto stroje stojí nebo jsou využívány např. i pro osobní automobily), kontejnery nebo stavební unimo buňky. Zde je vhodné poukázat na to, že např. u větších staveb je vytvářen samostatný výkres, ve kterém jsou zakresleny jednotlivé ‚zóny‘ pro umístění zařízení staveniště (např. plocha pro parkování nebo stavební materiál).“ Námitka žalobkyně, že plakátovací plochy nelze subsumovat pod pojem „stavební zařízení“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, je tedy důvodná.

31. Námitkou, že plakátovací plochy nejsou reklamním zařízením, se soud blíže nezabýval, neboť na tomto závěru městský úřad ani žalovaný svá rozhodnutí nezaložili a žalovaný v projednávané věci nikterak nezpochybňoval ryze informační povahu konkrétních ploch, na niž žalobkyně poukazovala. Pouze obecně soud poznamenává, že plakátovací plochy obvykle slouží reklamnímu účelu (tedy uvádění ve známost a doporučování zboží, služeb, osob, akcí apod. formou plakátů) a lze je zpravidla za reklamní zařízení považovat.
32. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ruší-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Ve věcech daňových je tento postup omezen. Při zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu vydaného v daňovém řízení lze přistoupit ke zrušení platebního výměru vydaného správcem daně prvního stupně pouze tehdy, pokud tento výměr neměl být vůbec vydán, nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, publ. pod č. 1997/2010 Sb. NSS). Jelikož soud dospěl k závěru, že v projednávané věci neměl být platební výměr s ohledem na prekluzi práva vyměřit poplatek a nemožnost aplikovat vyhlášku č. 5/2012 vydán, přistoupil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Městskému úřadu po vrácení věci k novému projednání nezbývá než rozhodnout o zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Právním názorem soudu je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty.

Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení tři úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsal žaloby a repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. září 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu